

În bătaia peniței

Anul IV, Nr. 2 (15) / 2019 (APRILIE-MAI-IUNIE)

IMAGINE: ȘTEȚ DANIEL
ȘC. GIMNAZIALĂ NR. 3 OȚELU ROȘU

În bătaia peniței

Revistă de cultură, literatură și artă,
În bătaia peniței (Online) = ISSN 2501-1529
ISSN-L 2501-1529

Fondată la Caransebeș, în ianuarie 2016,
de Ana-Cristina POPESCU în colaborare cu
Adrian POPESCU,
Ion TURNEA și Simona Petronela MÎȚU.

-apare trimestrial-

Nr. 3 (16) / 2019 va apărea în luna septembrie

Colectivul redacțional:

Redactor-șef: Ana-Cristina POPESCU

Redactori:

Melania Rusu CARAGIOIU
Adrian POPESCU
Ion TURNEA

Redactori asociați:

Adrian CRÂNGANU
Mariana STRUNGĂ

Secretar de redacție:

Simona Petronela MÎȚU

Colaboratori:

Valentin BUSUIOC
Antuza Valentina DÂRLEA
Romulus FRÎNCU
Ana GHIAUR
Ioana-Gerlinde LUNGU GRASZL
Maria IEVA
Andrada Brîndușa KESZEG
Mario Marco MIHĂILĂ
Lucia Elena POPA
Manuela DĂNESCU PROCOIAN
Simona Gabriela ȚÎRU
Andrușa R. VĂTUIU

Tehnoredactare: Ana-Cristina POPESCU

Responsabilitatea privind conținutul
materialelor publicate în revista „În bătaia
peniței“ aparține strict autorului care
semnează textul.

Materialele se pot trimite la adresele:

inbataiapenitei@yahoo.ro

Elzumina@yahoo.com

Adresa redacției:

str. 1 Decembrie, bl. 4, sc. A, ap. 18, loc.
Caransebeș, cod. 325400,
jud. Caraș Severin, România.
Tel. 0766293724, 0736942924
www.inbataiapenitei.elzumina.ro
<http://blogul.elzumina.ro/>

IMAGINI: ȘTEȚ DANIEL
ȘC. GIMNAZIALĂ NR. 3 OȚELU ROȘU

În bătaia penitei

Evenimente

Ana-Cristina POPESCU

Jurnalistul, izvor treversând pădurea acestei vieți

În 28 iunie 2019, la București, în Sala Constantin Brâncuși de la Palatul Parlamentului, a fost celebrată pentru a cincea oară Ziua Ziaristului Român ce a devenit deja o tradiție a Uniunii Ziaristilor Profesioniști din România. Cu prilejul acestui eveniment Uniunea Ziaristilor Profesioniști din România a acordat și Premiile „Eminescu Ziaristul”, premii aflate la cea de-a șaptea ediție.

Festivitatea moderată de președintele UZPR Doru Dinu Glăvan și Ovidiu Zanfir, fotoreporter Florin Eșanu, a avut două părți. În prima parte au fost acordate trofee, iar în a doua parte distincții.

După ce președintele UZPR, Doru Dinu Glăvan a ținut un cuvânt în deschiderea evenimentului, s-a intonat imnul jurnaliștilor din România pe versurile lui Miron Manega și muzica lui Mihai Napu. Versurile imnului sunt foarte sugestive. Ele stau mărturie că, pentru toată dăruirea jurnalistică, istoria va fi cea care-i va păstra mereu vii pe ziaristi, la loc de cinste, „istoria va fi plata ta“.

Înainte ca festivitatea de acordare a premiilor „Eminescu Ziaristul” să înceapă, președintele UZPR Doru Dinu Glăvan, l-a invitat pe prof. univ. dr. Nicolae Georgescu, jurnalistul care este totodată și un mare eminescolog, să spună câteva cuvinte despre însemnătatea zilei de 28 iunie pentru presă.

În bătaia penitei

Cei prezenți la eveniment au putut afla că 28 iunie a fost ziua când jurnalistul și scriitorul Mihai Eminescu a fost scos din viața civilă, ziua în care, prin ultimul material publicat, jurnalistul Mihai Eminescu pledează pentru libertatea presei și a jurnaliștilor, arătându-și încrederea că presa nu va putea să fie influențată politic.

În prima parte a festivității au fost acordate cinci trofee intitulate „Izvorul traversând pădurea”. Președintele UZPR Doru Dinu Glăvan aduce la cunoștință celor prezenți că „Izvorul traversând pădurea se numește lucrarea ce am început să o dăruim celor distinși încă din anul 2013. Este o lucrare inspirată din poezia marelui Mihai Eminescu unde tema izvorului apare ca un Eden obsesiv, purtând nostalgia anilor copilăriei fericite petrecute la țară, în preajma codrului. Constrâns de forma cilindrică a trunchiului de copac, cu mijloace nonverbale ale sculptorului, artistul Doru Băieșuț a voit să sugereze curgerea lichidă a apei, dorind totodată să includă și ideea de sursă, obârșie, punct de plecare, naștere, început de drum, șuvoi nestăvilit. Lucrările artistului Doru Băieșuț sunt oferite în fiecare an pentru eminescologii noștri.”

Primul trofeu a fost înmănat scriitorului și jurnalistului Aurel Ștefanachi din Iași care are în desfășurare un proiect important pentru cultura română „200 de ediții Eminescu”, ajuns în prezent la 80.

Al doilea trofeu a fost acordat jurnalistului ieșean Emilian Marcu. Despre Emilian Marcu ca ziarist și eminescolog a vorbit jurnalistul Ștefan Mitroi. Ștefan Mitroi, în cuvântul său, a mai subliniat că ziua de 28 iunie, deși simbolizează prima moarte a lui Eminescu, moartea civilă, ea semnifică și o naștere, aceea a profesiei de jurnalist după cum a avut încredere Mihai Eminescu și pentru care s-au adunat toți cei prezenți în Sala Constantin Brâncuși de la Palatul Parlamentului. Prin urmare Eminescu poate să fie numit și întâiul jurnalist, nu doar întâiul poet, a mai precizat. Despre jurnalistul ieșean Emilian Marcu aflăm de la ziaristul Ștefan Mitroi, că a reușit să publice primul volum „Amiaza câmpiei” înainte de revoluția din 1989, când foarte greu reușeau să publice, dar și că au ucenicit împreună la revista „Opinia studentescă”. Lui Emilian Marcu îi este lăudat și devotamentul față de patrie prin cărțile ce le-a publicat despre domnitori, ca de exemplu despre Ștefan cel Mare și îl numește simbolic Evanghelistul Marcu de la Heleșteni.

Jurnalistul și scriitorul Emilian Marcu a mulțumit președintelui UZPR Doru Dinu Glăvan pentru premiu și distincție, dar și jurnalistului Ștefan Mitroi pentru prezentare, după care a citit un poem intitulat „Dor de Eminescu”, numind sugestiv „Biblie a limbii române este Eminescu astăzi [...] Eminescu este cartea de citire dusă-n brațe [...]”. A mai menționat că este foarte preocupat să demonstreze că jurnalistul Eminescu nu s-a născut pe 15 ianuarie 1850, ci pe 20 decembrie 1849, la Dumbrăveni și nu la Botoșani, după cum însuși poetul a scris cu propria lui mână.

Înainte de acordarea celui de al treilea trofeu, jurnalistul Sergiu Cioiu, a rostit câteva versuri din poezia eminesciană „Eu nu cred nici în Iehova”, „Odă în metru antic” și „Floare albastră”.

Jurnalistul profesor Tudor Nedelcea de la Craiova a primit al treilea trofeu și o distincție. Despre el a vorbit jurnalistul Miron Manega menționând că a publicat mai multe lucrări despre Mihai Eminescu, numind unele dintre ele „Eminescu istoricul”, „Pentru mine Eminescu”, „Doina lui Eminescu”, „Viziunea lui Eminescu”. Premiul primit, Tudor Nedelcea, l-a dedicat editorului Dimitrie Vatamaniuc ce a scos la lumina tiparului toată publicistica eminesciană, volumele IX-XIII, mulțumind de asemenea și președintelui UZPR, Doru Dinu Glăvan, ce a finanțat un Atlas al Văii Timocului, demonstrând că în Valea Timocului se vorbește limba română.

Un alt trofeu a fost acordat jurnalistului prof. universitar la Timișoara Adrian Dinu Rachieru care a vorbit celor prezenți despre dualismul eminescian încheind cu un citat despre Eminescu dintr-un volum propriu „Conviețuirea cu Eminescu”.

Înainte de acordarea ultimului trofeu, tânăra artistă din Republica Moldova, Lenuța Burghilă, a cântat în limba română poezia „De ce nu-mi vii?”, iar spre finalul festivității, în limba japoneză (niponă) „La steaua”.

În bătaia penitei

Al cincilea trofeu a fost acordat în memoria președintelui Ligii Culturale a Românilor de Pretutindeni, Victor Crăciun. Despre Victor Crăciun a vorbit vicepreședintele Ligii Culturale a Românilor de Pretutindeni, Ilie Cristescu.

În partea a doua a festivității au fost acordate distincțiile „Credință și loialitate” mai multor jurnaliști, care s-au remarcat printr-o activitate bogată și de calitate, în spiritul credinței și loialității pentru valorile naționale în presa scrisă și on-line, în radio, televiziune, prin publicarea unor volume de publicistică în anul 2018. Jurnaliștii ce au primit distincții sunt: Ioan Vulcan (Sibiu), Valentin Uban (București), Dumitru Manolache (București), Ana Cristina Popescu (Caransebeș), Mariea Pândaru Bârgău (Deva), Marin I. Ștefan (Șimleul Silvaniei), Nicolae Grigorie-Lăcrița (Craiova), Maria Crețu-Graur (Sf. Gheorghe), Ana Alina Ciorici (Sf. Gheorghe), Tudor Chirilă (București), Ștefan Iovan (București), Adela Cristina Munteanu (Pitești), Karen Atilla Sebeni (Cluj-Napoca), Marin Găbudean/ Cristina Magearu (București), Mihai Buznea (Bacău), Eugen Verman (Bacău), Livia Ciupercă (Iași), Marian Nencescu (București), Corneliu Cârlan (București), Nicolae Badiu (Pitești), Cristina Sava (Tg. Mureș), Firiță Carp (București), Emil Talianu din Giurgiu, de la Radio România Antena Satelor, Mihaela Gabriela Helmis de la București, redactor șef adjunct la Radio România Actualități, pe prof. univ. de la Timișoara Ilie Cristescu, de loc din Băile Herculane, primul doctor în turism care a publicat 17 volume de publicistică și i s-au jucat 12 piese de teatru, pe jurnalistul Ioan Țița-Călin de la Eforie, sociolog și membru al Uniunii Epigramiștilor Români, Cristian Tabără, jurnalist și prezentator de televiziune român, în prezent director al departamentului de Film al TVR 1, Laurian Stăncescu, pentru cartea sa „Eminescu, un Dumnezeu rănit”, părintele Valer Constantin Necula de la Sibiu ce a recitat poezia „Rugăciune” a scriitorului Mihai Eminescu, ca o binecuvântare pentru cei prezenți. Celebrarea Zilei Ziaristului Român, ediția a V-a, a coincis și cu un alt moment important în istoria jurnalismului, Centenarul Uniunii Ziaristilor Profesioniști, 1919-2019.

Foto: Adrian POPESCU

Cenaclul Asociație Constantin Brâncuși Timișoara (29 iunie 2019)

În bătaia penitei

Teatru

Andrada Brîndușa KESZEG

Lovindu-te de faima lumii

Piesă de teatru într-un act

Decorul: Un amfiteatru

Personaje:

Copilul

Lumea

Faima

Copilul: Am învățat, încă de mic că trăim într-o lume frumoasă.

M-am bucurat de frumusețea a tot ceea ce mă înconjură și astfel încercam să văd doar partea frumoasă a lucrurilor din jurul meu.

Eram feicit... Atât de fericit eram, până într-o zi, o zi în care am aflat un adevăr ce m-a cutremurat. În acea zi mi-am dat seama că odată cu

trecerea timpului, frumusețea locului în care trăiam rămăsese neschimbată dar oamenii, oamenii s-au schimbat. Oamenii au devenit dintr-o dată atât de reci de parcă inimile lor erau înghețate, reci și invidioși. Cu cât trecea vremea, cu atât deveneau mai reci față de mine. Nu le făcusem nimic, ba din contră, am încercat să trec neobservat. Eram o simplă persoană inocentă de lângă tine, de lângă ei. Cu cât încercam să nu fiu remarcat, cu atât răutatea din jurul meu era mai mare. Nu de puține ori mi-am pus întrebarea: Oare cu ce am greșit față de tine lume?

Am încercat să trec cu capul sus prin tine, lume, dar ți-ai luat o altă înfățișare devenind plină de invidie, plină de resentimente. O, lume! Cum ai putut?

să-mi faci una ca asta? Cum de ai vrut să atragi un copil în jocul tău murdar? Cum de ți -i s-a pus pata tocmai pe mine atâta timp cât erau și alte persoane în jurul meu?

LUMEA: Ha,ha,ha! Mă faci să râd. Pe mine mă interesa doar persoana ta.

COPILUL: Spune-mi ce aveai cu mine?

LUMEA: Am vrut să te vadă cu capul plecat.

COPILUL: Ce rău ți-am făcută eu ție? Spune-mi de ce-ți doreai acest lucru?

LUMEA: Am pornit această luptă împotriva ta, fiindcă eram absolut sigură că o voi câștiga.

COPILUL: Te -ai purtat cu mine ca și cu o cârpă. Acum râzi de mine, râzi de un copil nevinovat.

LUMEA: Cum să nu râd când tu mă întrebi ce am avut eu cu tine? La început chiar nu te-am observat dar mai apoi...

COPILUL: Apoi ce? Ce puteam să-ți fac eu ție?

LUMEA: Nu ai făcut niciun rău. Nici nu aveai cum să-mi faci ceva. Eu împreună cu Faima...

FAIMA: M-a chemat cineva?

COPILUL: Cine ești tu? Nu te cunosc.

LUMEA: Ea e Faima. Am mare nevoie de ajutorul ei.

FAIMA: Numele meu e Faima. Nu este om pe lumea asta care să nu-și dorească să mă cunoască.

LUMEA: Are dreptate. Îmi place să o am pe prietena mea lângă mine.

FAIMA: Știi cât de mult am încercat să-ți fiu alături? Am încercat atât de mult.

COPILUL: Tu? Eu ți -am mai spus că nu te cunosc.

FAIMA: Trebuia să mă cunoști. Erai nevoit să mă cunoști.

LUMEA: Motivul pentru care am început acest război cu tine era faptul vă voi să treci neobservat în loc să te bucuri de aprecierea celor din jur. Nu credeam că în vremurile în care trăim poate exista cineva care să nu-și dorească acest lucru.

În bătaia peniței

COPILUL: Nu puteam să mă bucur, fiindcă știam că perfecțiunea nu există iar eu eram departe de a fi perfect. Am luat tot ceea ce mi-a oferit destinul ca atare. Am avut urcușuri și coborâșuri. Nu am plâns când mi-a fost greu, dar nici nu am sărit în sus de bucurie când mi-a fost bine.

FAIMA: Cu cât timpul trecea, tu, copile, erai mai încăpățânat în a mă recunoaște, încât am ajuns să-mi pierd răbdarea.

COPILUL: Eu am vrut să fiu doar eu însumi, un copil la fel ca oricare altul. Nu mi-am imaginat că aș putea fi altfel decât ceilalți. Nu am vrut să mă hazardez pe tărâmul tău Faimă, nici să mă lupt cu tine Lume.

FAIMA: Noi te-am ales pe tine dintre atâția copii. Credeam că ești ușor de manipulat.

COPILUL: O, Faimă! O, Lume! Cât v-ați înșelat în privința mea!

FAIMA: Ai dreptate. Ne-am înșelat, amarnic ne-am înșelat.

COPILUL: M-ați văzut mic și neajutorat? Acolo sus e cineva ce îmi călăuzește pașii ce nu mă lasă la greu, acolo sus e Bunul Dumnezeu.

LUMEA: Ei, na. Te Ajută Dumnezeu. Uită-te la mine și uită-te la tine!

COPILUL: Pui la îndoială ajutorul ce ni-l dă Dumnezeu? Ai uitat că și tu ai fost ajutată. Altfel cum ajungeai mare și puternică așa cum îți place să te numești?

LUMEA: Am de toate: am avere, o am pe prietena mea Faima lângă mine, am tot ceea ce îmi doresc.

COPILUL: Degeaba te lauzi cu aceste lucruri, căci într-o clipă poți să pierzi tot. La ce bun să ai de toate, să nu-ți lipsească nimic?

LUMEA: Eu să pierd totul? Întotdeauna mi-am ales adversari mai slabi decât mine, așa ca tine.

COPILUL: Stai ușor. De ce te grăbești așa? Uite! Pe mine nu m-ai învins încă.

FAIMA: Orice om își dorește faimă.

LUMEA: Da. Orice om dorește faimă, bani, își dorește să ducă o viață îndestulată. Așadar odată și odată tot îți vei dori unul dintre aceste lucruri.

COPILUL: Eu îți spun că nu vreau nimic din ceea ce-mi oferi tu...

LUMEA: Din astea am auzit multe de-a lungul timpului. O, atât de multe!

COPILUL: Nu vreau nimic. Vreau doar să fiu eu și să trec neobservat prin tine lume.

LUMEA: Toți spun asta la început. Nu vor nimic, dar mai apoi uită cât de încăpățânați erau.

COPILUL: Uite, lume, te rog, te rog du-te în altă parte. Lasă-mă să-mi trăiesc copilăria, căci pentru mine e prea devreme să te înțeleg darămite să-ți fac jocul.

LUMEA: Va veni vremea când mă vei ruga să îți acord atenție, iar eu nu te voi băga în seamă.

COPILUL: Lasă lume, grija mea nu mai purta. Mai bine ți-ai vedea de treaba ta.

LUMEA: Te las, dar nu, fiindcă mi-ai cerut tu, ci pentru că m-am săturat până peste cap de tine și de vorbele tale, înțelepte.

COPILUL: Vreau să trăiesc cea mai frumoasă parte a vieții, copilăria, fără să mă critici, Lume.

LUMEA: Vrei multe, dar să știi că nu-ți merge cu mine. Războiul dintre noi va continua și vom vedea care va câștiga.

COPILUL: Ai dreptate. Cine știe ce va fi. Un lucru e cert: până azi m-ai judecat fără să mă cunoști, dar de acum încolo vei știi că omul nu poate fi judecat după aparențe, căci în cele din urmă chiar și aparențele înșală.

Melisa MONTROI

Gânduri despre teatru

Teatrul e tot ce vrei: bucurie, tristețe, dezamăgire. Fiecare dintre noi este o floare ce aparține unui buchet: Seherezada. Unul dintre noi este fericirea, celălalt tristețea, iar noi toți împreună suntem emoția. ♥ Mă bucur că fac parte din acest buchet, trupa de teatru „Șeherezada“ alături de celelalte flori pe care le iubesc atât de mult. ♥

În bătaia peniței

Poezie

Andrada Brîndușa Keszeg

Locul care-i numai cânt

Vai, uite cum vremea a trecut
Iar satul e din ce în ce mai tăcut
Ogoarele au prins mărăcini
Căci cei ce le lucrează sunt bătrâni și puțini.

Tinerii din sat au plecat
Să-și găsească un rost la oraș
Și -au lăsat părinți și bunici
Ajungând să vină foarte rar pe aici.

Ei spun că acolo frumos și curat
Dar uită de aerul cel poluat
Mai spun că e greu să trăiești într-un sat
Oare au uitat că de aici au plecat?

O... satul e din ce în ce mai tăcut
Doar în vacanță se-nveselește mai mult,
Căci atunci nepoții vin la bunici
Și cât de frumos se joacă ei pe aici!

Aceste clipe prea repede trec
Bunicii-nlăcrimați nepoții-și petrec
Și cine știe cât timp va dura
Până prin curte din nou vor striga.

Copiii își pun în bagaje tot ce e mai bun
Să aibe și -acasă ,să aibe pe drum
O fi la oraș mai frumos,mai curat
Dar încă-i mai leagă ceva de sat.

În sat aveți părinți și bunici
Ce v-au crescut încă de mici
Roata s-a întors, ei au nevoie de voi
Veniți, dragi copii, în sat înapoi!

Pe scena vieții

A juca teatru nu e greu,
Chiar am încercat și eu,
N-am jucat ca un actor
Recunosc ... sunt amator.
Am vrut să fiu eu și atât,
Fără niciun șiretlic,
N -am vrut mari actori să copiez,
Pe critici să nu-i șochez,
Numai că de-ajuns n-a fost,
M-au criticat fără rost,
Pe nimeni n-am imitat,
De critici dure n-am scapat,
Ieri ziceau că-s cu capu-n nori,
Azi c-am plâns de multe ori,
Mâine nu știu ce să zic,
Orice ar fi, îi contrazic,
Însă eu am o dilemă,
Nu-i așa că viața-i scenă?

În care sunt un biet actor
Ce-și joacă zi de zi al vieții rol,

De-s vesel azi și mâine plâng,
De griji în gânduri îmi pătrund,
Pe scena vieții, eu, un simplu amator,
Jucând rol după rol ca un actor.

IMAGINI: ȘTEȚ DANIEL

În bătaia peniței

Irina Lucia MIHALCA

Grupaj de poezii

Întâlnirea

Jocuri de linii,
de umbre, de
lumini, clare,
fără egal,
plutesc pe-
obraz,
se întrevăd
prin lazuritul
din priviri.
Regină devine,
pentru o zi, în

frumusețea
colorată în nuanțe aurii, melancolice
- culori cum n-ai mai văzut -,
împrăștiate, ca un abur,
pe pânza care-ți captează inima!

Cuvintele urcă, în același timp cu ea, spre cer.
Mii de vise, cu ochii deschiși
pentru povești de fericire!
Mii de vise, frumoasă reverie, două fugi spre-
același punct!

Farmec și fermecător! Ai nevoie de timp
pentru-a asculta, a observa,
a contempla
și a iubi o lume mai bună,
pribegi trecători prin viață, ca niște inimi!
La intervale regulate, totu-i simbol,
traversează spațiul încântător.
În spate, pădurea de copaci mângâie peisajul
paradisiac.
O paletă de culori întrepătrunse subliniază
o clipă nostalgică
de adaptare la un alt ritm!
O mână s-a relaxat, în timp ce cealaltă
a susținut
un cap cu bucle de-abanos.
În intenție, o minune, o bucurie divină!
Cu vârful degetelor abia-i atingi brațele,
acoperite de voaluri diafane de un mov
vrăjitor.
Ochii ei sinceri, visători, cu privirea-ntr-o
parte,

de o delicată candoare!

Iubirea care rămâne!

O prințesă de ieri și de azi!

Ah, soarta mea!

Tu cine ești? De ce așa un dor? Întrebi.
Credință și mister! Ardentă apropiere!

În imagine, un întreg univers - picături în
mișcare,
potirul cu mir, un portret,
o pictură discretă, realistă-n splendoare!
Privind-o în adâncuri - o tainică durere,
istovitoare sete, neliniști înfloresc.
Povestea călătoare
emană parfum suav de floare.
Sub perna ta, aievea, un zâmbet ai ascuns.

Rătăcit, confuz, nu poți să-nțelegi,
dar, crezi sau nu,
primăvara
este fără frică, mereu inocentă!

Clipa de taină

Rătăcitori. Intersecții sinaptice.
Prin miracolele întâmplare, într-o nesfârșită
căutare,
acolo, la începutul cuvintelor, în adâncimea
lor,
din prezentul rostuit o lumină strălucitoare
străbate cerul, țărmurile se ridică,
volute ritmice, înalte și limpezi,
se estompează,
asemeni stropilor de apă.
Orele bogate, fragile, se întorc de unde au
plecat,
cu bucurii și lacrimi, cu arșița și amarul
durerii,
cu zâmbetul pe buze și dorul etern.
Clipele nemărginite sunt trăite intens,
fără timp, fără spațiu,
se înalță și zboară ca un fulg.
În adâncimea lor, cotropitoare simțiri,
cuvinte moi, dulci, întrepătrunderi.

În bătaia penitei

La marginea inimii respiră cuvinte nespuse.
Nesecată fântână cu apă vie!

Amar și dulce, conviețuind atât de strâns
înlănțuite.

Plutind prin faldurile dorinței, aripi îți cresc,
fremătând la gândul unei îmbrățișări.
Năvalnică, suverană, caldă, iubirea
înlătură barierele, crește totul,
se scaldă în priviri, șterge lacrima,
mângâie cerul, cuprinde abisul.

Vindecătoare vibrații, vârtej de trăiri!
Timpul se dilată sau fuge uimitor,
ziua nu mai trece firesc, în linie dreaptă,
topește totul în jur.

A înțelege, a ierta...
Iubirea e cheia, e sărbătoarea vieții,
miraculoasă lumină, azimă de simțire.

În zbor, cu aripi de porumbel,
o rugăciune a inimii, a inimii de copil.
Într-o pace lăuntrică, o împărtășire prin
abandon,
o sfântă bucurie a prezenței de sine,
o taină, o taină a iubirii.

Așteptarea...

Așteptarea
e atunci când ai auzit că-n piept îți arde
dorința de tine,
hai, smulge durerea din floarea tăcerii,
durerea care-i umbrește ochii,
te uiti în jur și vezi cum brațele cuprind doar
neantul,
un vis, o lume spectrală în care te pierzi în apa
vie a iubirii,
chiar dacă pământul de sub tălpile noastre se
mișcă,
asemeni nisipurilor mișcătoare,
în aer dispari dacă nu te simt lângă mine,
un vis inspirat din repetare,
face parte din tine,
înăuntru îl simți, renăscându-te.

Da, iubitul!
Ține-mă, să nu-mi dai drumul!

Dincolo de marginile lumii se revarsă
speranțele ei.

Noi suntem viața, noi suntem apa vie
cu tainele luminii
în aventura cunoașterii,
lutul facerii, fericit în roua iubirii!

Îți cade-n gând a lacrimă

În inima pădurii, taina devine sângele verde
din adâncuri,
ca niște îngeri, fire de aur se mișcă prin ea.
În taina nopții, ineditul gândurilor
recidivează
să ușureze povara celor plecați.
Iubești prima atingere cu brațele ei invizibile.
Tentativă. Palpitant. Interzis.

Cuvântul e trăirea. Îți cade-n gând a lacrimă.
Îți cade pe trup și te-nfiori. Îi cazi pe trup și o-
nconjori.

Îi cazi pe trup a patimă.
În fâșii te rupi pe la răscruci de viață.
Ca o sirenă, inima îți cântă,
te provoacă,
te răscolește, te scufundă.
Măinile se sprijină de cuvinte,
inima de inimă, sufletul de suflet.

Din cioburi, curcubeu te-ai face pe trupul ei.
Stele pe cer, lacrimi în ocean.
A liniște îți este.
Crește, adie și iarași crește.
Și lumină, și pasiune, și fior.
Când fiecare pleacă de unde a venit,
în neant, din neant,
există, oare, în tine o parte numită "Tu"?

Într-un timp care nu se mai conjugă,
dintr-un ocean de verbe, un suras, o atingere,
fiorul este aici încă o dată
și inima entuziasmată sare înăuntru
pe măsură ce ritmul curge în ape turbionare.
Gata să se avânte, căderea
va fi mult mai adâncă în nostalgia iubirii.

Într-o zi firul se rupe a neliniște. Inima se
sfărâmă.

Îi mulțumești c-a existat ca o stea.
Însingurați, înfrigurați,

În bătaia penitei

ne pierdem pașii
în speranța și așteptarea regăsirii.
Prin fața ochilor, fiecare iubire își are
răstignirea,
moartea și renașterea ei.

Din vise țâșnești să înțelegi simplitatea.
Atunci când sosește momentul,
primăvara îți deschide ferestrele,
legând copacii de cer.
În solitudine, pacea înflorește pentru inima
rănită,
iar mai târziu, lumina îți stinge durerea
să-ți dezvăluie
zorii calzi ai unei noi zile.

Dincolo de cearșaful norilor respiri lumina
neatinsă.
La brațele nimănui, nicio deliberare
fără așteptare pentru răscumpărare,
niciun apel în ultimul minut,
acest gând pașnic
de a ajunge într-o țară ciudată
îți trimite un vis de a alerga fără capăt, fără
direcție.

Un ultim sărut îți scutură fibra sufletului
de toată frica
și praful întrebărilor.
Mergi mai departe, înăuntrul tău.

În adieri ritmice guști bucuria luminii,
picătura rămâne posibilă în amintiri.
În chipul contopirii ascuți o frumoasă baladă,
în urmă respiră pașii tangoului
pe o pânză nemărginită.
Un alb catifelat cu pași mărunți.
Într-un abis întrebător lași buzele să cutreiere.

O picătură de rouă reflectată în cer, un centru
al culorilor,
tăcut refugiu al frunzelor adormite...

Congruența amintirilor

Pe drumul tău te lovești de aceiași pereți,
uneori fluizi, uneori volatili.
Alegi printre anii trecuți din care răsar
laolaltă vagi semne.

Firul de lână al ghemului găsit te conduce
spre o poveste nouă,
fascinantă, străină de tine.

Rupi plasa de gânduri nerăbdătoare,
ce te-nconjoară misterios, gonind spre
nicăieri,
dincolo de spirala asta mișcătoare.

Limbile ceasului se dau înapoi.
Pătrunzi în peisajul imens al tăcerii tale,
dinainte de timp.

Dincolo de materie, pășești, ca un ascet,
în liniștea aceea orbitoare.

În pustiul găsit întâmpini viitorul
în lumina ce are nevoie
de altcineva ca să se reflecte.

Treci de un gardian plictisit și de un indicator
minuscul.

În contururi clare citești: *“Numai timpul
prezent există”*.

Încotro alergi?

Claritatea aceasta a lucrurilor te uimește.

Timpul migrează în amintiri fragile din care
desprindem
resturi decupate, împrăștiate,
prăbușite în dezordine sau pierdute,
o imagine ce durează mai mult sau mai puțin,
fragmente estompate care gravitează,
lipindu-se de tot ce găsesc,
oprindu-se, la întâmplare,
asupra unui moment sau altul.

La colțul străzii te aștepta ea, senină și
zâmbitoare.

Privind-o, bucați din tine, ce nu credeai să
existe,

te ardeau, te sfășiau.

Ca o promisiune,

totul tânjea

a atingere, a împlinire, a iubire.

Flux și reflux

Un spațiu al liniștii e intact, soarele se
ascunde în noapte,
o clipă magică e suspendată, încă, în
așteptare,
cu picioarele goale m-am plimbat prin timp

În bătaia peniței

și în palma grădinii
mi- a răsărit trandafirul dimineții.

În inima furtunii devastatoare ieși din tipare,
fericirea te surprinde, vorbim unii cu alții,
te joci cu roluri diferite, le inversezi,
te așezi și privești în perspectivă,
în timp ce visele
zboară în haos,
împrăștiate peste tot,
răspunsul se naște din adânc,
o șoptă, o chemare
abia se-aude: “ liniștește-te,
toate au o intenție,
chiar dacă nu o vei cunoaște niciodată.”

Un vis de rouă te surprinde, din ochii tăi se
întoarce,
lași lumea în urmă, gândurile s-au emis deja,
corpurile s-au mișcat deja, cuvintele s-au
vorbit deja,
sunetele s-au auzit deja,
acest flux s-a produs deja,
dar te însoțește,
se răsucesce până
se desprinde și ultima legătură.

O nouă cale

Anotimpul acesta ți-a înflorit inima până în
sanctuarul rozariului,
totul vine și pleacă, totul se accelerează,
totul ar fi putut să fie acum un veac sau la fel
de bine ieri,
pentru a învăța ai creat un labirint,
în timp te-ai complicat - aglomerări de
gânduri, de stări,
de situații efemere au venit ca să plece,
crezi că lucrurile s-au blocat
în continente înghețate,
ca, în roua clipei,
să se deschidă mult mai larg,
crezi că totul e împlinit,
dar, imediat, aluneci pe-o pantă abruptă,
într-o spirală nemărginită călătorim prin viață,

din căușul palmelor, cu mătasea luminii
se descântă eternitatea,
cu zâmbet, cu lacrimă, cu naștere și moarte,
mister de bucurie, mister de durere, mister de
slavă.

Din liturghia orelor respiri intens psalmii
întristării,
în solitudine, aprinzi boabele de tămâie,
deschizi ușa și îngerul intră,
din vitraliul unui vis coboară o fată îmbrăcată
în soare,
îți zâmbește, te privește adânc,
îți sărută lacrima caldă și-ți mângâie delicat
obrajii,
poveste regăsită, prin ochii și inima ei, o nouă
cale faci,
cu ochii deschiși separarea se dizolvă,
în toate e femeia și bărbatul,
brațele voastre cuprind cerul și pământul,
înfășurat în aripi de dor
trăiești intens universul iubirii
și fericirea,
în octava transparenței
te aliniezi simplu și ușor
în culorile noi care se conturează.

Din hrisovul trecerii după-amiezii tale,
sângele cuvintelor palpită până la marginea
vieții
în poezia unei noi dimineți,
este ceva ce nu poți
și nu vrei, încă, să definești,
simțire siderală, magnifică,
ca și universul
prin care ne preumblăm,
da, o iubești și atât, numai atât,
pururea și fără tăgadă, da, o iubești!
Simți ca veacurile se vor petrece,
dar iubirea voastră
va rămâne veșnică, din veac în veac.

Misterul de lumină era veriga lipsă,
picătura s-a întâlnit cu oceanul.

În bătaia penitei

PRIN VIAȚA POEZIEI MELE

Grupaj de **Melania Rusu CARAGIOIU, MRC**

SENTIMENTUL DRAGOSTEI

Semizeu sau zeu ce
plutește în zare
Sub semne de
devrajă și foc el
apare.
Privindu-l
deaproape el este,
dispare,
O, multe, prea
multe fațete el are...

Un nume poartă, straniu, ce arde cu jar
În flăcări fără de fire și globuri de far,
Corzi albe trimise de Ziditor în dar,
Din mâna cea sfințită de Înaltul Har

Acel vârcolac însetat de durere
Rapace să prade și carne și vrere,
Îi fură lui Eros, de ce i-o ar cere,
Săgeata din tolba cea dulce, de miere.

Zeu sau semizeu ce plutește în zare,
Ce multe, prea multe, fațete el are
MRC

S F Â Ș I E R E

Ascultă-mi tu sufletul plin de iasma durerii;
, Când capul întorc spre acute
asprimi ale vieții,
În ceafă simt viforul și biciuirile crude
Și-n fața mea ochii cei sumbri a ce mă
așteaptă...

Atunci mă destram peste stânci umezite de
vreme
Îmi pun tălmăciri peste pânda uscată de
cimbru
Și iarăși mă-ndrept spre genunele pline de
casne,
Să sorb din puterea aceluia foc falnic, ce arde.

Un huiet cutremură zarea cu mine;
Strălucii de raze orbesc ale cerului stele
Și hăul mă-nghite în flacăra stinsă din ele...

Ascultă-mi deci sufletul plin de iasma
durerii,
Rănit și zdrobit sub povara adâncelor patimi
Și cerne asupra-mi o ploaie curată de lacrimi.
Laval, noiembrie 2013 MRC

ATÂT DE MULT MĂ CUCEREȘTE MAREA

Atât de mult mă cucerește marea
De îmi simt cerul 'nalt și necuprins
Privirile-mi se-ntrepătrund în zarea
Dintre luceferi... Le privesc cărarea...
Și drumul l-aș dori un fir întins...

Delfinii-mesageri de peste valuri
Sar acrobatic lângă digul alb;
Invită toți pescarii de pe maluri
Și fetele morgana de pe ghioluri,
Ce-nvârtejesc prin vânturi de codalb.

Atât de mult mă cucerește marea
Întinsă-n palmă de-un bătrân pripor,
Că mi-aș lăsa și sufletul în mreaja
Din soarele ce-și poartă blândă vraja
Peste un foșnet viu din scoici și dor.

MRC

RECVIEM

Acord prelung,
Dangăt mornit
Sonor de vis,
Pornit spre larg,
De profundis...

Clocote,
Tunete, ropote,
Glas cristalin,

În bătaia peniței

Amurg de clopote,
Murmur...
Alin...
MRC

TRANSPARENȚE

Râd merele pe masa de nuiele
Și trei gherghine într-un vas de lut,
Zboară deasupra stol de rândunele
Și mie-mi scrie vara, nevăzut.

S-a răsturnat amurgul peste garduri
Din vasul mare-albastru- plin de cer
Și-n tort tesut în borangic și narduri
Cresc voaluri diafane... și-n ungher...

Mă tot îndeamnă clipocitul apei
Ce curge la un pas de umbra mea
Să-mi oglindesc halucinant figura
Și inima, cu tot ce stă în ea.

MRC

METEORIT

Sus, spre mijlocul lumii,
Din norii asfințitului s-a desprins un meteorit,
roșu-foc

I-am luat o felie din miezul divin,
Mi-am făcut nasturi pe lunga mantie,
Iar seva lui de candel mi s-a prelins pe
obraji...

Pășind peste tufele uscate
O picătură s-a scurs către vârful de ac
Și-așa s-a făcut luceafărul de dimineață...
Iar ultimul nasture – jertfă a fugii mele,
A înfloririi, iar, sub întâiele raze.

MRC

VIN PLOILE

Străine ploi, turbate ploi,
Ca hergheliile-n puhoi,
Aduc din norii deșănțați
Șirag de stropi încercănați.

Rapide ploi, turbate ploi,
Smoliți și luna cu noroi
Și poala vântului s-a rupt
Și strașinile, dedesubt.

Și strugurii s-au țuguiat,
Sub stropii grei ce i-au spălat.

Mărunte ploi, haine ploi
Îmi amorțiți genunchii goi
Și prin ploier vă strecurați,
Ah, ploi, ce soarele-mi pătați!

Albastre ploi, cortine ploi,
Praf de-aur măturați cu voi
Și pleoapele se pleacă-n jos
Privind covorul cel vâcos.

Voi, multe, nesfârșite ploi,
În braț ne strângeți, ca „apoi”
Într-un elan de frig în os
Se-apropie umeri, dragăstos.

Perfide ploi și rele ploi
Sar pe cornișă tontoroi...
Plecați de-aici! Eu vă dezleg,
Nu-mi luați tot zborul meu, întreg!

Străine ploi, turbate ploi,
Fugiți, nu veniți înapoi!
Sunt răvășită ca un mal
Și frântă – un buchet de bal...

PRELUDIU ÎN STANȚE

Frunze de aur, frunze de ceară
Spulberă vântul și norii din vară.

Brumele albe, cu palide fețe
Se-așează pe struguri, pe flori în fânețe.

Preludiu de seară descărcat de cântec
Și parfum din râpe aduce-a descântec.

Dinspre brazi se-aude sifletul de ciută;
Se prelinge-n cetini lumea cea cornută.

Cad paie-n cărare, așternând covor
Să-ncălzească-n perne gâzele ce mor.

Vara-și strânge-n farmec bocceaua ei verde
Și molcom se stinge-n seva ce se pierde...

Lava, 2011 MRC

În bătaia penitei

G A Z E L

Tu , grădina mea de vise,
Presari flori și crești caise,
Și din straturile calde
Dai rozete de narcise.

Plouă soare și presară
Peste gardul ce albise
Bănuți de buburuze
Cu antenele deschise.

Când mă uit peste ulucă
Văd culori și paradise;
De atâta armonie
Umbrele adorm ucise...

Suna clopoței de ceară
Clinchet fin, sau pare - mi - se ?
Vântul mângâie –o ghitară ...

În grădina mea , de vise.

MRC

ZBOR ÎN PARADOX

„Păsări vin și păsări pleacă”
Pleacă-n mine, și ce dacă ?
Fâlfâie mereu în zări,
Dar eu le văd în cărări...

Uite, una înghețată
În zăpada minunată!
Este moartă ? Așa pare,
Dar ea: zvârr, se urcă-n zare...
Zbor! Zburară! Păsări pleacă-n
Azur opac... și ce dacă ?

Roi în pomul din grădină,
Cîripesc, fac proză lină...
Când se scutură-n lumină...

Păsările sunt în jocuri
Stau aici... În alte locuri ?...

Păsările se întorc

Unde prințesele torc
Și fură fir de pe fus...
Sunt aici ? Parcă s-au dus ...

MRC

UNU, DOI, TREI...

Sub cerul îngustat, un urs polar
Ce sta îngândurat pe un ghețar,
S-a pomenit cu-un oaspete de rând,
Un urs, tot alb, un prieten tot flămând.

Priveau spre lună – palid felinar,
Și-un pește congelat aveau în gând...
Sub cerul mult prea jos, doi urși polari
Se plictiseau sub gerul apăsând.
Halucinantă noapte-n ochii mari,
Și-un gol în suflet, foame, ger și vânt.

Stând ei așa-n atâta nemișcare
S-au hotărât să muște dintr-un sloi
Și-au nimerit un pește, fiecare!
Acuma și-ii desgheață, amândoi.

Dar, iată cerul s-a-ngustat de tot
Și se aude-un fel de mormăit:
Ceva mai tare, că urșii albi pot;
Și-apare ursu-al treilea... alt lihnit!...

Sub cerul jos, de îl atingi cu mâna,
Trei urși polari să joace s-au poprnit,
În ritm le sar cojoacele cu lâna;
Meridianul soarele-a oprit.

MRC

CRĂIȘORUL HORIA

Un „craișor” și oastea lui bărbată,
Din steiul tare – cremene din munte,
Desprinși din stânci, cu pletele cărunte,
S-au răscolat, chemând încă odată,
Din amăgite piepturi, dor de viață,
Deplină libertate-n glia sfântă,
Dreptate, pentru brazda ne-nfricată;
.....
Atunci, se-nvolbură din văi, ca ceața,
Să piardă-n fumul des, năpăstuirea,
Iobagii înlănțuiți în țara mamă,

În bătaia peniței

Împiedecați să nu-i simtă iubirea...

Un Horia mai înalt ca Detunata
Pășește-n bătălie fără teamă!

.....
El n-a murit ! Și vie-i este armata!
MRC

BĂIET FIIND PĂDURI CUTREIERAM

Lui Mihai Eminescu

Trăit-a pe acest pământ
Un lujer mic de floare
Fugea cu bucelele în vânt
Și surâdea în soare,

Vorbea cu toate, întruales
Pe limba lor ciudată
Ele- șopteau c-au înțeleș
De fiecare dată.

Și găzele și moși bondari
Și culbecii cu coarne
Și flori albastre, nuferi mari
Râdeau, să se răstoarne...

Dar cel băiet crescu ușor -
Zeifir de primăvară-
Lângă „conacul” cu pridvor
În cel capăt de țară.

Și-acma-l chemau depărtări,
Nu mai era de-o schioapă
Și ochii lui cătau spre zări,
Spre visele ce-adapă.

Vacanțele erau un semn,
Codrul era aproape,
Dorul de ducă un îndemn
Spre irizări de ape.

Codrul cel falnic îl chema
Sub poala lui cea verde,
Iarba covor îi impletea
În umbra ce se pierde

Mergea gândind la ce-i frumos
Urcând către izvor,
Iar vântul fluiera voios,
Păsări oprind din zbor.

Și pasul când îl înturna
Mai plămădind un vers
Iar lângă lac se așeza
Gândind la-al vremii mers.

Odată visul împletit
Cu dorul către lume .
Acel Făt, cel Frumos ursit
Plcă spre soare-apune.

Multe-a văzut în calea lui
Și saltimbanci și stele
Dar dorul cald al codrului,
Potecile cu iele,
L-au tot chemat la ele iar
Și sufletu-i era de jar.
L-ademeneau codrii străbuni
Un lait motiv, spre ei, spre lumi.
St. Constant, ianuarie 2017 MRC

FORMĂ ȘI DEZAGREGA

Lui Mihai Eminescu

Azi m-am născut din infinit
Și parcă vin deaproape,
Sau cețuri m-au acoperit
Cu ferestre de ape.

Pășesc peste nisipul greu.
Alb, presărat cu sare
Și simt că neantul e al meu :
Aer, pământ și mare.

Oglinda soarelui sus pus
Îmi urmărește umbra.
El da, Eu încă n-am apus,
Dar îi încalc penumbra.

Când zbor ca un meteor stins,
În prag de disipire,
Se-oprește în loc timpul învins
Sub alba mea privire.

Dezagregat, m-am tot pierdut
In căi fără de știre...
Dintr-o scânteie-am înviat!
Cu foc de nemurire!

Montréal, 2006

În bătaia penitei

Luca CIPOLLA

Myosotis

Né da primo o ultimo sole
ricavo linfa
e
quale voce
assuma il verbo
che carezza
mano di sorella
e mi sorregge
in cilestrine vesti..
annullami..
ch'io sia
piuma che trascende il velo,
bruma,
assorto nel primo refolo
di mattino
che si desta
e di petalo in petalo
infine vibrare.

Myosotis

Nici de primul ori ultimul soare
nu primesc limfă
și
care voce
să preia verbul
mângâind
mână surorii
și mă susține
pe după veșminte albăstrui..
anulează-mă..
să fiu eu
pană care transcende vălul,
pâclă,
absorbit de prima adiere

a dimineții
care se deșteaptă
și petală cu petală
în fine vibrez.

Beatitudine

Quando uno spiraglio s'apre,
fenice muta
solo un istante sei,
beatitudine.
Vorrei galleggiare
sul mare della mutevolezza,
candido fotone
nel raggio incalcolato
ed assopito
venuto a consolare
l'orda passeggera.

Beatitudine

Când o deschizătură se dezvăluie,
fenix mut
doar o clipă ești,
beatitudine.
Aș vrea să plutesc
pe marea mutabilității,
candid foton
în raza nenumărată
și ațipită
ce a venit să consoleze
hoarda trecătoare.

Erato

Erato,
nata da terra,
su corde
apparenti cuciture
del tempo,
trecce,
silenti battiture,
ospedale di
coriandoli e colori,
calvario surreale!
Così,
isola spersa sei,
Erato,

În bătaia penitei

volpe in fuga,
dove il maestro
e dove il resto.

Erato

Erato,
născută din pământ,
pe corzi
cusături aparente
ale timpului,
cosițe,
tăcute tastări,
spital de
confeti și culori,
calvar suprareal!
Astfel,
insulă pierdută ești,
Erato,
vulpe fugară,
unde maestrul
și unde restul.

Piegato

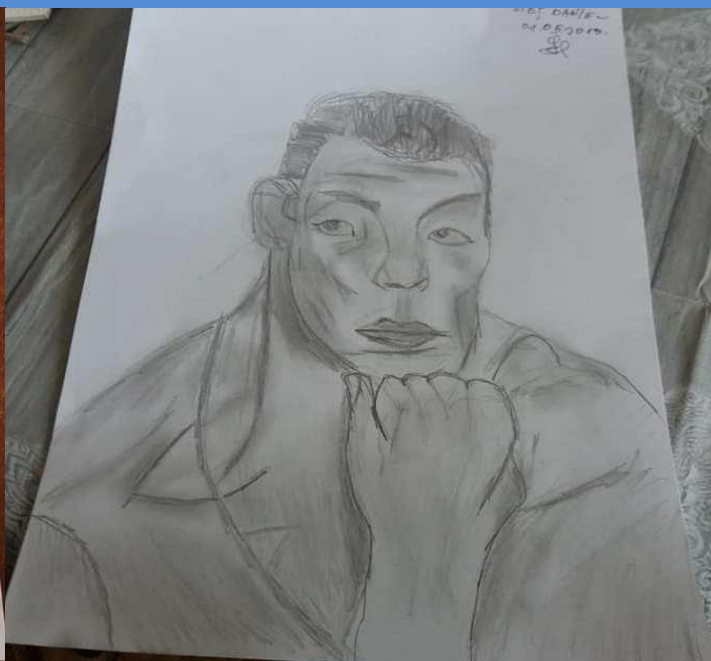
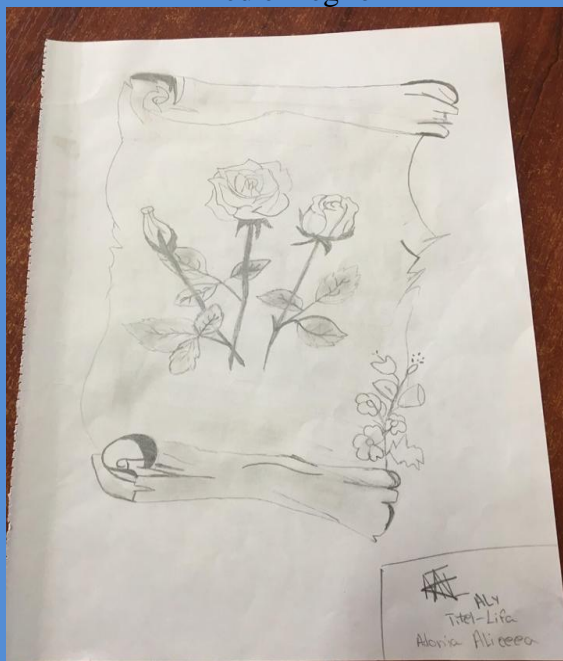
Piegato
e ben disposto
a sentire il peso della luna
..scintille cristalline
trascendono l'istante
ed è meglio

piuttosto che
limitarsi alle memorie.
Il lago ceta silenzi di morte
e il cigno stride all'ultimo bagliore.

Profuma l'erba
e saliva è la terra
che sa di ferro,
scherma l'orizzonte
e chiude gli occhi
all'ultimo sipario
senz'applausi.

Aplecat

Aplecat
și bine dispus
să simt povara lunii
..scânteii cristaline
trascend clipa
și e mai bine
decât să
mă limitez la amintiri.
Lacul ascunde tăceri de moarte
și lebăda strigă ultimei sclipiri.
Parfumează iarba
și salivă este pământul
ce are gust de fier,
ecranează orizontul
și închide ochii
ultimei cortine
fără aplauze.

Istorie / Monografie / Folclor

Romulus FRÎNCU

Generalul Moise Groza (1844-1919)

La data de 2 februarie 1844, în comuna Obreja (județul Caraș-Severin), se naște Moise Groza, fiu al unui grănicer. A fost unul dintre bănașii care a avut un rol esențial în Războiul de Independență din 1877.

Tânărul Moise a intrat în serviciul militar al Imperiului Austro-Ungar, după ce a absolvit, în 1866, Școala Militară din Viena. Este avansat la gradul de sublocotenent și participă la Bătălia de la Custoza (24 ianuarie 1866), unde este rănit.

În 1873, îndeplinind funcția de ofițer în armata austro-ungară, a fost însărcinat cu stabilirea liniei de frontieră între Imperiu și România în Munții Siriului. Acolo l-a întâlnit pe generalul Florescu, ministru de război al României care i-a propus transferul în armata română.

În anul 1873, Groza intră în Armata Română. Generalul este cunoscut mai ales datorită eroismului de care a dat dovadă în bătălia pentru cucerirea redutei Grivița, acesta înaintând sub o ploaie de gloanțe, deși calul îi fusese împușcat. Pentru aceste fapte este decorat cu medalia „Virtutea Militară”, distincție oferită până atunci doar altor doi ofițeri.

Datorită faptelor de adevărat curaj și chibzuință militară dovedite pe timpul războiului este decorat cu „Steaua României” și avansat la gradul de maior.

În anul 1903 a fost numit comandant al Diviziei a IV-a din București, la cererea M.S. Regele Carol și sub șefia Prințului moștenitor Ferdinand.

În anul 1906, Groza este victima unei tentative de înlăturare din Armată, printr-o pensionare forțată, într-o acțiune de „epurare” îndreptată împotriva ofițerilor proveniți din teritorii din afara Vechiului Regat. Carol I s-a opus acestei decizii, luate de Ministerul de Război, refuzând să semneze decretul de pensionare, caz unic în cei 40 de ani de domnie a regelui.

A fost președintele Societății Românilor de peste Munți.

Moise Groza a locuit o perioadă de timp, spre sfârșitul vieții, împreună cu familia sa, la Brăila. Casa unde a trăit generalul există și astăzi, pe strada Frumoasa nr. 9.

Groza a fost căsătorit cu Elena Cornelia (1854-1925), fiica publicistului și academicianului Iacob Mureșanu (1812-1887), verișorul celebrului Andrei Mureșanu (1816-1863), autorul versurilor Imnului Național „Deșteaptă-te, române!”. Fiica sa, Livia Groza s-a căsătorit cu avocatul Gheorghe Ioanițiu.

În Arhiva Mureșenilor s-a păstrat corespondența purtată cu soția, socrul și cumnatul său în timpul Războiului de Independență.

La Brăila a fost ajutat de fiica sa, Lidia Ioanițiu Groza, până când, din cauza unei poliartrite reumatoide, și-a dat ultima suflare, la vârsta de 75 de ani. Eroul de la Grivița s-a stins din viață la data de 8 aprilie 1919, fiind înmormântat în Cimitirul „Sf. Constantin”.

La ultima sa aniversare a primit un tort pe care era scris mesajul „Trăiască România Mare!”. A plâns de emoție și de tristețe pentru că știa că în Banat nu se mai putea întoarce.

Generalul Moise Groza este patronul spiritual al Inspectoratului Județean de Jandarmi Timiș.

Cronică literară

Ion TURNEA

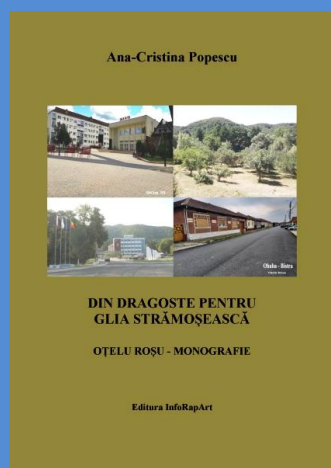
Volumul „Percepții“, autor Ana-Cristina Popescu din Caransebeș, prin piesele de teatru „Mirosul pământului și gustul cireșelor negre“, „Vând casă cu vedere spre viitor“ și „Frontiera simțămintelor mute“, aduce în scenă aspecte ale realității precum omul în fața unei situații de criză, omul în fața morții, omul în timpul unor evenimente istorice, ca de exemplu actul Unirii de la 1 Decembrie 1918 sau Primul și Al Doilea Război Mondial.

Volumul a apărut la Editura InfoRapArt, Galați, 2019, și mi-a atras atenția prin felul în care este prezentată realitatea în piesele de teatru.

Personaje reale, precum Iosif Albani, un semnatar la actului Unirii de la Alba Iulia, conducătorul delegației din Cercul Hațegului, primar al comunei Bucova, Ionică, ofițer rezervist, nepotul lui Ion Pop Retegan, fost învățător la Băuțar și scriitor, Miron Cristea, episcop al Caransebeșului când a fost semnat actul Unirii de la Alba Iulia etc., își spun istoria în piesa de teatru „Mirosul pământului și gustul cireșelor negre“, alături de personaje imaginare precum Iova, ce povestește nepotului crâmpoșii din viața lui, marcate de evenimente istorice. Câțiva oameni blocați într-un tunel, în urma unui accident feroviar, în piesa de teatru „Frontiera simțămintelor mute“, încearcă să găsească soluții spre a se elibera, a scăpa cu viață, fiecare în funcție de abilitățile lui, unul filosofând, profesorul de geografie calculând etc. Alți oameni, marcați prin diferite patimi, ca de exemplu cea a banului sau a moravurilor ușoare, își spun doleanțele în „Vând casă cu vedere spre viitor“. Prin acest volum, Ana-Cristina Popescu a creionat diferite percepții ale realității.

Ion TURNEA

Ce poate fi mai frumos ca leagănul copilăriei?

Am avut deosebită plăcere să lecturez volumul „Din dragoste pentru glia strămoșească“, autor Ana-Cristina Popescu. Volumul este o lucrare de cercetare, o monografie a localității Oțelu Roșu, localitatea unde autoarea a copilărit și profesează, localitatea pe care frumos o numește, leagănul copilăriei ei, acel loc de unde își trage rădăcinile și în care au trăit stăbunicii, bunicii ei din partea mamei și trăiesc părinții ei.

Volumul este deosebit și prin fotografiile însoțite de explicațiile autoarei. Este structurat pe nouă capitole care la rândul lor au adunat mai multe subcapitole în care a prezentat localitatea Oțelu Roșu, istoricul ei, cum s-a format aceasta, dar și satele ce au fost încorporate Ohaba Bistra, Cireșa și Mal care au venit cu obiceiurile lor, meșteșugurile lor, munci agricole, port, grai, au venit cu datinile lor, frumos înfățișate în volum.

În capitolele și subcapitolele volumului cititorul se poate documenta despre relieful locului, faună, floră, climă, hidrografie, solul și subsolul, zonarea localității, industria localității. Poate afla date despre instituțiile din localitate, despre școli, muzee, biserici, spitale, poliție, dar poate cunoaște prin cuvintele ce vor rămâne peste ani personalități din zonă precum medici, profesori, scriitori, cătăreți și sportivi.

Recomand spre lectură volumul „Din dragoste pentru glia strămoșească“, fiind o mărturie a frumuseții Banatului Montan.

În bătaia penitei

Radu BOTIȘ

Din iubire pentru locul strămoșesc

Nimic nu-ți răvășește ființa mai puternic ca dorul, ca dragostea pentru locul de unde îți tragi rădăcinile. Scriitoarea Ana-Cristina Popescu în volumul „Din dragoste pentru glia strămoșească” realizează o monografie a localității natale, Oțelu Roșu, județul Caraș Severin, mărturisind că a scris volumul cu evlavie, cu sfială și dragoste „Locul natal îți răscolește ființa, e glasul dulce al mamei, e zâmbetul bunicilor, e mirosul fânului proaspăt cosit. [...] Oțelu Roșu este locul cel mai drag mie, leagănul copilăriei mele, leagănul măicuței mele, a bunicilor și străbunicilor din partea mamei, tatăl meu fiind tot de pe Valea Bistrei, din Glimboca, este locul bogat în povești și amintiri pe care îl îmbrățișez cu drag prin acest volum, așa cum Ion al Glanetașului din romanul lui Liviu Rebreanu a sărutat pământul.“

Volumul este structurat pe nouă capitole și mai multe subcapitole în care cititorul întâlnește informații despre așezarea geografică a localității, istoricul ei, poziționare, vecinii localității, despre relief, hidrografie, solul și subsolul, clima, flora și fauna, zonarea localității, organizarea economico-administrativă a acesteia, industria localității, agricultură, despre meșteșugurile casnice și sătești, orașului Oțelu Roșu adăugându-se teritorial, pe rând, sate precum Ohaba Bistra, Cireșa și Mal. Un punct important în monografie îl ocupă instituțiile localității Oțelu Roșu, centre de cultură și spiritualitate, în capitolul al șaselea ce conține zece subcapitole și în care autoarea vorbește despre școli, grădinițe, liceul din oraș în cadrul căruia se află și două muzee, Muzeul de Geografie Literară Tiberiu Boșcaiu și Muzeul de Etnografie, despre bisericile localității, cimitire, despre poliție, primărie, monumente istorice, case naționalizate, despre Casa de Cultură Oțelu Roșu, spitale, farmacii. Mai prezintă informații despre Fabrica de pâine din localitate, magazine, restaurant, cofetării.

În capitolul al șaptelea al volumului cititorul are plăcerea să lectureze informații despre frumusețea tradițiilor, obiceiurilor din zonă, despre portul și graiul strămoșesc. Apare și un dicționar cu termeni regionali din fostele sate Ohaba Bistra, Cireșa și Mal, astăzi cartiere ale localității Oțelu Roșu.

De remarcat este faptul că imaginile de pe tot parcursul volumului sunt însoțite de explicații.

Un alt capitol al volumului este dedicat oamenilor de seamă ai localității Oțelu Roșu. „Fiecare loc are oamenii lui de seamă, acei vlăstari care prin realizările lor au adăugat câte o piatră nestemată în cununa locului în care s-au născut și au crescut. E greu să-i amintești pe toți care au bătut nestemate în coroana locului unde s-au născut, au crescut și au trăit, fiindcă fiecare mlădiță nu a crescut ca o buruină ce agricultorul o smulge și o aruncă, fiecare a lăsat în urmă praf de stele care să netezească fața așezării de care aparține.“ Sunt amintiți scriitori ai zonei, cântăreți, profesori, sportivi, dar și medici, printre care aș menționa pe prof. dr. Alina Frățilă, „prima femeie președinte din istoria Societății Internaționale de Chirurgie Dermatologică“, originară din Oțelu Roșu (Ohaba-Bistra).

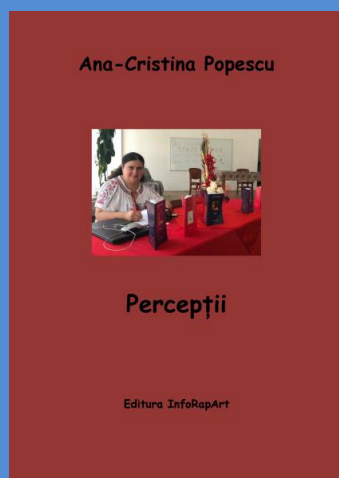
Volumul se încheie cu un îndemn al scriitoarei Ana-Cristina Popescu, prin titlul capitolului nouă „Să păstrăm mereu viu în suflet locul de unde ne tragem rădăcinile!“

„Fiecare localitate însuflețește țara prin istoria zonei, credințele strămoșești, datinile, tradițiile, obiceiurile, portul și graiul dulce românesc, iar fiecare vlăstar este dator să poarte comoara mai departe, să se bucure de ea, să se hrănească din înțelepciunea și frumusețea ei.“ afirmă scriitoarea și aș adăuga că fiecare monografie va duce cu ea tot ce are mai sfânt zona prezentată în filele de aur ale câte unui volum.

Radu BOTIȘ

Percepții

Volumul de teatru „Percepții“, autor Ana-Cristina Popescu, după cum îi spune și titlul, oferă o reflectare obiectivă asupra realității.

Acesta se deschide cu o piesă de teatru „Mirosul pământului și gustul cireșelor negre“ ce surprinde prin personajele ei evenimente din cele două războaie mondiale. Evenimentele sunt relatate prin personajul Iova ce istorisește nepotului viața sa. Această piesă de teatru e foarte complexă. Întâlnim pe parcursul piesei personaje precum Iosif Alboni, un semnatar la actului Unirii de la Alba Iulia, conducătorul delegației din Cercul Hațegului, primar al comunei Bucova; Ionică, ofițer rezervist, nepotul lui Ion Pop Retegan, fost învățător la Băuțar și scriitor; Miron Cristea, episcop al Caransebeșului când a fost semnat actul Unirii de la Alba Iulia; Iuliu Hossu, episcop greco-catolic, cel care a citit proclamația de unire a Transilvaniei cu Regatul României;

Alexandru Vaida Voevod, medic; Vasile Goldiș, delegat arădean pentru actul Unirii de la Alba Iulia; George Adam, delegat al localității Voislova pentru actul Unirii de la Alba Iulia etc. Totodată piesa surprinde și traumele unor soldați români ce au participat la luptele ce s-au dat în Munții Tatra în al doilea război mondial când personajul Nicolae Mătu alături de Iova, după ce războiul s-a sfârșit reușesc să supraviețuiască o săptămână pe munte doar cu o pungă de bomboane.

O altă piesă de teatru a volumului „Vând casă cu vedere spre viitor“ este o comedie ce surprinde moravuri ale societății. Vederea spre viitor este de fapt cimitirul din fața ferestrelor casei, un mesaj că acolo vor ajunge toți, atât afaceriștii ce încercau să vindă imobilul, cât și femeia de moravuri ușoare ce a alergat toată viața după soți bogați și care ajunge să ofere vila cu vedere spre viitor unui tânăr artist pentru o clipă de fericire, o noapte ce spera să nu se mai termine. Astfel vila reintră în posesia celui ce dorea să recupereze casa părintească de care-l legau sentimente.

„Frontiera simțămintelor mute“ surprinde drama prin care trece un grup de oameni după ce rămân blocați într-un tunel, într-un vagon de tren, încercările lor de a supraviețui și a evada din acea închisoare.

Fiecare piesă de teatru din volum surprinde diferite aspecte ale realității, fie că e vorba despre reacțiile oamenilor când sunt într-o situație critică ca cei ce rămân blocați într-un vagon de tren când traversau un tunel, fie reacția omului în fața morții, în fața războiului, fie în fața unei percepții a viitorului printr-o anumită locație simbolică.

Recomad spre lectură și punere în scenă pisele de teatru din volumul „Percepții“, autor Ana-Cristina Popescu.

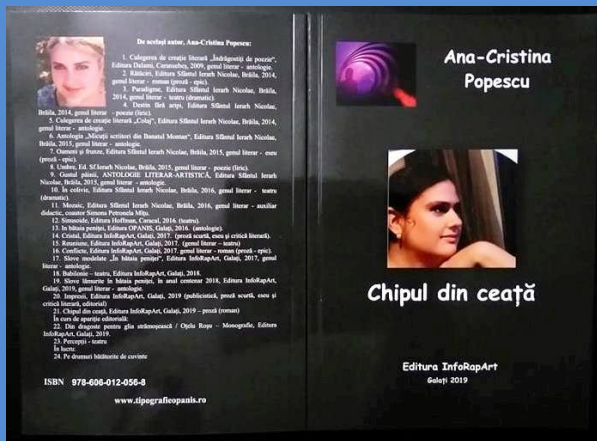
Radu BOTIȘ

Bucuria lecturii

Începutul primăverii a bătut la ușa mea cu două volume ale scriitoarei Ana-Cristina Popescu. Cum am primit coletul cu cele două volume, am încercat să-mi organizez programul în așa fel, încât să-mi fac timp cât mai curând pentru lectură. Eu colaborez cu scriitoarea Ana-Cristina Popescu prin intermediul revistei „În bătaia penitei“ și am avut plăcerea să lecturez și alte scrieri ale dumneaei, printre care un superb volum de teatru ce m-a surprins plăcut. La fel de plăcut surprins am fost și de volumele „Chipul din ceață“ și „Impresii“ apărute la Editura InfoRapArt, Galați, 2019.

Volumul „Chipul din ceață“ este un roman ce are ca punct de plecare copilăria cu tot farmecul ei, cu prietenii, jocurile, întâmplările pline de haz, momentele unice de care nu poți să-ți amintești mai târziu decât cu mare drag. Deși punctul de plecare al romanului este copilăria cu toate misterele ei,

În bătaia penitei

mistere ce le poți descifra adevărată profunzime doar la vârsta inocenței și care își pun amprenta în devenirea ca om al copilului de ieri, acesta curge lin spre adolescență și tinerețe.

Firul narativ urmărește în evoluție două personaje, pe Carla Mihai și pe Marian Anca poreclit Cireașă. Carla Mihai se bucură de o copilărie frumoasă, fericită, de o adolescență luminoasă și de o tinerețe încununată de reușite profesionale, în timp ce Marian Anca este acel om ce crește învăluit în umbră, este acel chip din ceață spre care majoritatea refuză să privească, mai puțin

Carla. Ea este singura care are curajul să înlăture vălul de ceață spre a vedea strălucirea de pe obrazul ascuns. Ea este singura care la final reușește să risipească ceața ce acoperea chipul unui om ascunzându-l de ochii lumii în care trăiește prin puterea dragostei.

Nimic nu e mai puternic ca dragostea. „Și de aș avea darul proorociei și tainele toate le-aș cunoaște și orice știință, și de aș avea atâta credință încât să mut și munții, iar dragoste nu am, nimic nu sunt. [...] Dragostea îndelung rabdă; dragostea este binevoitoare, dragostea nu pizmuiește, nu se laudă, nu se trufește. Dragostea nu se poartă cu necuviință, nu caută ale sale, nu se aprinde de mânie, nu gândește răul. Nu se bucură de nedreptate, ci se bucură de adevăr. Toate le suferă, toate le crede, toate le nădăduiește, toate le rabdă. Dragostea nu cade niciodată. “ (Corinteni 13, v.2, 4-8) Carla a ascultat de acel sentiment nobil, de acel sentiment unic născut în suflet, dragostea și a reușit să treacă peste barierele lumești fructificându-l, dându-i glas, întinzând o mână dintr-o lume rece obișnuită să vadă lucrurile superficial, spre o lume caldă, liniștită, dar învăluită în ceață.

Cireașă, nume simbolic ce leagă personajul de elementele fundamentale ale vieții, fructul unui arbor, de lemn, de foc, de aer, de pământul în care arborul are rădăcini, de dragoste, fiindcă florile de cireașă simbolizează căsătoria, frumusețea, înțelepciunea, se lovește în copilărie de ostilitatea unui profesor și este nevoit să-și întrerupă studiile în clasa a VII-a. Această întâmplare nefastă atrage asupra sa un stigmat. Deși personajul devine un autodidact, fiindcă iubea cartea, va fi mereu lăsat în umbră de ceilalți, marginalizat, adesea ironizat. Reușește să-și continue studiile mult mai târziu, după ce are propria afacere, fiind un bun tâmplar printr-un program numit „A doua șansă“.

Singura ce vede dincolo de aparențe este Carla. Ea nu ascultă doar de rațiune, ci și de focul ce s-a aprins în suflet. În copilărie niște întâmplări o fac pe Carla să fie surprinsă de înțelepciunea băiatului, de maturitatea de care dă dovadă în a trata lucrurile, maturitate ce nu o găsește la alți copii de vârsta lor. Începe să-l privească cu alți ochi, ba îl zărește ca fiind un băiat și mai târziu un tânăr foarte frumos.

Realizată profesional, Carla, nu reușește să împace latura sufletească, să-și întemeieze o familie, decât la maturitate, când lasă acea iubire pură, copilărească, ce nu poate să fie întinată de nimic murdar, să prindă glas. Prin căsătoria ei cu Cireașă reușește să alunge vălul de ceață, să rupă giulgiul în care lumea l-a înveșmântat pe copilul de ieri și să împlinească și a doua latură, cea mai armonioasă, căminul, bucuria unei familii împlinite.

Romanul are un final fericit ceea ce era de așteptat, fiindcă copilăria cu toate enigmaticele ei nu se poate materializa mai târziu, dacă-i ascuți glasul tainic decât prin lumina unei primăveri eterne, paradisiace.

Volumul „Impresii“ este un volum de publicistică ce a adunat în rândurile lui impresii ale scriitoarei Ana-Cristina Popescu materializate prin arta cuvântului în editoriale, cronică literară, evenimente, eseu și proză scurtă.

Materialele publicate în acest volum impresionează cititorii prin profunzimea mesajului.

Oricine ar citi cronică făcută de Ana-Cristina Popescu la volumul „De dragul tău“ a scriitorului Iulian Patca intitulată „În căutarea adevăratei primăveri“ sau evenimentul anunțat în volumul

În bătaia penitei

„Impresii“ prin titlul „Pendulând între știință și impostură“ ce a adus la Caransebeș pe scriitorul Radu Paraschivescu pentru a-și lansa două volume „Cartea râsului și a cercetării“ și „Două măhuri stau de vorbă“, și-ar propune să intre și ei în posesia cărților frumos prezentate.

Editorialul „Tot țăranul român, săracul!“ evidențiază atitudinea scriitoarei față de anumite aspecte de care se lovește omul în viață atunci când unele interese sunt mai presus de omenie, de moralitate și firesc, de corectitudine, în timp ce editorialul „Și tăcerea vorbește“ prezintă unele aspecte sociale de care ne putem izbi la tot pasul printr-o întâmplare trăită într-o călătorie cu trenul.

O să fac pe scurt și o trecere prin materialele din acest volum care mi-au captat atenția într-un mod mai aparte prin temele abordate. „Oare unde este talantul meu?“ înfățișează drumul omului în viață, a omului copleșit de tot felul de griji și care refuză să se odihnească o clipă, să privească atent în sufletul lui și să găsească acel dar unic, acel talant pe care să-l fructifice. „Fiul risipitor“ prezintă omul ce orbit adesea de cele materiale se depărtează de adevăratul sens al vieții, de adevărata frumusețe a vieții, îi surprinde pe acei părinți ce pleacă din țară lăsându-și copiii singuri. „Ca o adiere de vânt“ arată cât de fragilă e viața omului. Cu toate că viața este fragilă omul încearcă mereu să atingă vârful muntelui, ca să fie fericit, se simte dator să lupte pentru a se bucura de dulceața grăuntelui. „Ca o adiere de vânt trece viața omului. Întâi e ca o vijelie, se înalță, crește, se aprinde, dărâmă stânci în jur, dar când ajunge să vadă templul fagurelui său plin cu aurul roadelor, se așază, simte că e cuprins de liniște, de mulțumire.“ spune scriitoarea. „În pânțele chitului“ aduce cu sine istoria lui Iona și arată că omul prin anumite vicii poate ajunge să trăiască în întuneric ca într-o burtă mare de pește de unde nu poate evada spre a ajunge la lumină, dacă nu scapă de păcatul ce l-a înlănțuit. „Capra vecinului“ vorbește despre ochii întunecați ai lumii, acei ochi ce s-ar bucura de grăsimea caprei din vecini. „De ce au zburat păsările?“ abordează tema trecerii timpului. Adesea omul lasă timpul să treacă pe lângă el degeaba și mai târziu se întrebă de ce au zburat păsările. „În pași de dans“ surprinde viața omului ca fiind un dans ce începe lin, curge și se sfârșește odată cu ultimul acord muzical, în timp ce „Și totul e un joc“ pune pe tapet viața ca pe un joc. „Fericirea nu depinde de ce ai, ci de atitudinea pe care o ai“ îndeamnă omul să se bucure în orice moment de tot ceea ce este în jurul său. „I-am găsit mereu șurubul“ sublinează faptul că omul poate găsi rezolvare la orice problemă, trebuie doar să-și dorească acest lucru.

Volumul „Impresii“ chiar impresionează prin materialele încărcate de semnificații.

Prin cele două volume ale scriitoarei Ana-Cristina Popescu, „Chipul din ceață“ și „Impresii“, publicate la începutul anului 2019, pot spune că am redescoperit acea bucurie a lecturii adusă în suflet de frumusețea chipului copilăriei, a dragostei adevărate, de imaginea vieții văzută de la forma de joc, la pași de dans; de la fuga păsărilor, la fericirea ce o aduce cu sine fiecare clipă ce ne atinge existența.

Marinela PANȚIRU

DRAGOSTE PENTRU GLIA STRĂMOȘEASCĂ. OȚELU ROȘU – MONOGRAFIE

Am primit cu bucurie cartea doamnei profesoare Ana-Cristina Popescu, DRAGOSTE PENTRU GLIA STRĂMOȘEASCĂ. OȚELU ROȘU - MONOGRAFIE, apărută, recent, la Editura InfoRapArt Galați. În cele 113 pagini, autoarea ne dezvăluie, însuflețit, istoricul localității Oțelu Roșu, informații despre așezare, localități învecinate, relief, sistemul hidrografic, climă, floră și faună, populație, organizare economico-administrativă, industria localității, instituții și centre de cultură și spiritualitate, muzeele ce pot fi vizitate, bisericile și cimitirele localității, monumente istorice, instituții de cultură, personalitățile zonei, tradiții și obiceiuri ale locului și, ca un corolar, "Dicționar cu termeni regionali din Ohaba - Bistra, Cireșa și Mal (Oțelu Roșu)". Toate - în capitole distincte -, însoțite de fotografii, mărturii elocvente, bibliografie selectivă, note atent transpuse.

O carte utilă nu doar pentru băștinași, ci și pentru toți aceia care doresc să afle ori să-și amintească de un anumit loc din Banatul nostru drag!

În bătaia penitei

Mădălina Doman

Dragostea, singurul leac ce reușește să alunge ceața de pe chipul oamenilor

Am avut bucuria la începutul primăverii să lecturez volumul „Chipul din ceață” al scriitoarei Ana-Cristina Popescu apărut la Editura InfoRapArt, Galați, 2019. Încă de la prima pagină a volumului am fost atrasă de firul epic simplu și captivant. Fiecare pagină te făcea prizonierul cărții determinându-te să întorci următoarea filă.

Volumul „Chipul din ceață” este un roman despre frumusețea copilăriei în care jocul și întâmplările amuzante duc cititorul în acea lume dulce a inocenței, dar și despre adolescență și maturitate, fiindcă personajele din volum sunt urmărite în evoluție din copilărie până la maturitate. Este surprinsă în volum și puritatea primilor fiori ai iubirii de care omul își aduce aminte cu drag oricând de-a lungul vieții.

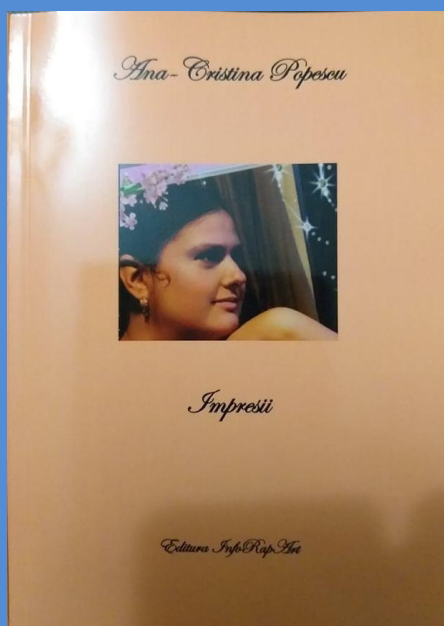
Chipul ascuns în ceață este unul din personajele masculine ale romanului, un copil și mai târziu un adolescent și un adult marginalizat de toți din cauza unei întâmplări nefericite din copilăria lui.

Volumul „Chipul din ceață” care aș putea spune că se citește dintr-o răsufflare, are un final pozitiv. Dragostea este singura care reușește să alunge ceața de pe chipul tânărului în ciuda tuturor opreliștilor.

Consider că volumul merită toată atenția cititorilor care sunt convinsă că îl vor lectura cu plăcere.

Bianca METEȘ

Impresiile Anei

Impresiile sunt acele efecte lăsate în conștiința omului de lucruri sau de întâmplări din jurul lui.

În volumul „Impresii”, apărut la Editura InfoRapArt, Galați, la începutul anului 2019, Ana-Cristina Popescu a adunat impresii din experiențele sale, din locurile pe unde a trecut, din cadrul evenimentelor la care a participat. A adunat publicistică prezentând unele manifestări la care a luat parte, ca de pildă o lansare de carte, prin materialul publicat cu titlul „Pendulând între știință și impostură”, în care vorbește despre unele dintre volumele scriitorului Radu Paraschivescu, sau a adunat cronică literară, fiind impresionată de câte o carte a unui scriitor contemporan – „În căutarea adevăratei primăveri”, a adunat editoriale publicate inițial în jurnale, pentru a evidenția atitudinea sa față de realitatea socială, respectiv „Tot țăranul român, săracul!”, dar și proză scurtă și eseuri.

Prozele scurte din volum sunt adevărate poeme în proză. Ele vorbesc fie despre jocul acestei vieți – „Și totul e un joc”, fie despre dans – „În pași de dans”, fie despre niște emoții puternice – „În pânțele chitului” sau „Păsări negre”, „Răsăritul”.

Volumul „Impresii”, al scriitoarei caransebeșene Ana-Cristina Popescu, curge lin, prin slovele alese cu dibăcie, și cu siguranță va atrage atenția cititorilor.

În bătaia penitei

Proză

Diana-Corina CHERȘA

Venusiana – continuare

Fotografiile color ale casei, din trei unghiuri diferite, grădina, animalele de companie și câteva cu Terra.

Stia ca din cauza norilor, nu se putea vizualiza nici o planeta, cu atât mai puțin Terra. Îi lăsa de lucru intel-botului casnic. Deasemenea, câinele Bobi și papagalul Celin și două pisici trebuiau trimise la hotelul de animale, după plecarea ei.

Mai verifică o dată toate comenzile date. Toul era așa cum își dorise !

Acum se duse la masaj, după care se aruncă în cada cu spumă mirosind a levantică.

Mâine voi fi în spațiu... Spre Venus – spuse Tori încrezătoare.

“Venusiana 2030”, era expediția care trebuia să aducă mai multe date despre planetă.

La ora stabilită, plano-bilul ajunsese în fața casei. Tori își luă rămas bun de la cei doi companioni ai ei. Programă intel-botul casnic pentru trei luni. Irigatul grădinii și alte treburi casnice erau preluate automat.

În hangarul rachetei o așteptau patru bărbați. Ea era singura femeie ! Super, o să mă distrez de minune. Programul nu le dădea voie să se cunoască până în ziua plecării.

Dădu mâna cu fiecare pe rând, fără să rețină numele. Doi erau astronauți, unul era electrofizician, iar ultimul, capitanul avea vreo două calificări, care îi trecură pe lângă urechi.

După ce au urcat cu spido-liftul spre locul în care se ”cazau” își puse acțiabilul expediției pe ușa cu bagajul și în alt colț lipi o poză cu casa și una cu Bobi.

Cei doi o priveau ca pe o intrusă, dar ea nu zise nimic.

Au pornit. Totul a mers conform raportului de la bord. Cei patru citeau conținutul pe holo-tabletă, în timp ce ea îl citea pe al ei în format tipărit....

Era evident că era o năzuroasă de aceea nu avea verighetă pe mâna stângă.

Și ce dacă ? Ce dacă nu era căsătorită ? Abia împlinise 32. Încă nu era târziu.

Viața pe Terra era mult mai pură, liniștită. Boli ca sida, ebola, și toate bolile psihice erau inexistente. Se punea mare preț pe viața ordonată, nu mai exista poluare. Fiecare om a primit o bucată de pământ, casă cu grădină în mod egal. Roboții erau programați să ajute în toate treburile casnice și cele agricole. Hrana era îndestulătoare peste tot, lumea era mulțumită.

Prima zi pe Venus. Făcură primele măsurători cu ajutorul roverului Steampunk – folosit și altă dată la prima coloană a munților Maxwell. Se știa că lungimea lor era de 870 km. Înregistrase frecvența fulgerelor și abea dacă ajunsese la jumătatea muntelui.

Toate utilajele erau mecanizate - singurele folosite și în 2018 la ultima misiune pe Venus. Avea impresia că nu va reuși să încheie ceea începuse. Datele adunate după o săptămână se transmiteau acasă cu ajutorul codului Morse, puțin rudimentar însă sigur. Din cauza descărcărilor electrice, nu se putea lucra. Există pericolul să le explodeze stațiile.

În următoarele săptămâni trebuia să ajungă la vulcani și să adune probe din compoziția lor.

Deși planeta primise numele după zeița frumuseții, aici nimic nu era frumos sau prietenos. Peste zi, atmosfera se umplea de fulgere ce de descărcău ca dintr-un electrod uriaș. Erau nevoiți să poarte ochelari reflectorizanti și apoi casca de protecție.

În ziua când aduse probele de la vulcani, chiar s-a simțit mândră. Ea, Tori, aduse pe pământ dovezi incontestabile că și aici au fost forme de viață. Chiar dacă nu va fi pus numele ei sub moștră respectivă, a știut în sinea ei că a fost adusă de ea !...

În bătaia peniței

